

Ens retornarà la dignitat aquest papa?

Dv, 10/05/2013 per La puntada

[La puntada](#)

Sefa Amell és sòcia fundadora del Col·lectiu de Dones en l'Església

Que el Papa Francesc té un tarannà diferent i es fa simpàtic, salta a la vista. Contrasta fortament amb el comportament habitual dels papes, hieràtics, incommovibles, seriosos, de posat majestuós. Aquest fins i tot fa petons! Em sembla una bona cosa i ens alegrem d'aquest seu posat, nou en un Papa. No sé si quan es publiquin aquestes ratlles sabrem una mica més de la vida d'aquest home que solament coneixen a l'Argentina, i allà les opinions són ambivalents. Pel que ens ha arribat, abans de ser bisbe era un home molt estricte i fins i tot antipàtic, després es va suavitzar i ara sembla molt proper i senzill. De moments tot són suposicions. La maquinària aduladora s'ha desfermat com ho hauria fet en qualsevol altre cas, amb un Papa qualsevol, fins i tot si un ninot disfressat de papa hagués aparegut en aquell balcó i això fa molta angúnia. La papolatria és nefasta. Sempre ha d'actuar l'esperit crític, que no és l'esperit negatiu. La ponderació és bona i no s'han d'inventar personalitats desmesurades, excel·lents o sobrenaturals.

Les opinions de Francesc sobre els temes tabú en l'Església, pel que sabem, estan d'acord amb els estàndards oficials i sembla que les manté. Res de celibat opcional, res d'avortaments en qualsevol cas, res d'homosexuals i menys casats entre si, res de divorciats tornats a casar, res de dones al presbiteri! El llistó, en aquestes qüestions és, ara per ara, on era.

Ens sabrà retornar la dignitat aquest Papa? És la pregunta que ens fem moltes dones davant les incògnites que se'ns plantegen. La confiança, la justícia, la benvolença, el respecte, ens seran restablerts? Encara és vigent allò que va dir Pau VI: "Només un home, per indigne que sigui, pot representar el Crist". S'arribarà algun dia a poder dir això d'una dona? No és que aquesta frase signifiqui cap ideal però, per què en un baró es pot admetre la indignitat i no es pot acceptar cap dona encara que sigui digne? Molt em temo que aquest papat no resoldrà aquesta qüestió. Hi ha tantes coses més importants abans! Les dones hem de tenir paciència i esperar que tot arribarà. Aquest raonament l'hem escoltat manta vegades i val a dir que ens revolta.

Les dones hem esperat ja molt. Se'ns ha tractat com a menors d'edat, però estem a l'alçada dels millors homes, dels més instruïts i entenimentats, dels més clarividents i més sants. Què més ens cal, germans? Algunes dones han dit, amb raó, ha arribat l'hora. L'hora de ser reconegudes del tot, íntegrament com a persones amb totes les capacitats, apreciades i, per què no, admirades. Dignes amb la dignitat de filles de Déu i de manera paritària amb els homes. És clar que sí!

Malauradament el catolicisme, -com altres religions-, té les dones en un segon terme, desclassificades, exercint papers canviants, secundaris i irrellevants, sense cap poder decisor ni cap capacitat reconeguda de manera, diguem-ne, oficial. Éssers de segona a qui no s'escolta, perquè no cal. Se'ls demana submissió i obediència a les directrius emanades del clergat masculí siguin aquestes oportunes, intel·ligents, justes, o no. No és possible el diàleg perquè les posicions es troben molt allunyades.

Aquesta és una demanda que va sorgint, cada vegada amb més força, des de molts àmbits de l'Església. Joan Pau II va parlar en l'encíclica *Mulieris Dignitatem*, de la

dignitat de la dona. En realitat ell parlava d'una dignitat depenent del masculí, perquè la veritable dignitat corresponia al baró. Ara que ens il·lusionem amb les coses que podria decidir el nou Papa, ens preguntem si restituirà la veritable dignitat a les dones.